

iværksætterrapporten at springe over nogle af de meget væsentlige, men politisk ømtålelige områder.

Man kan dele de nødvendige indfaldsvinkler op i fire kategorier, hvoraf den første er større fokus på erhvervslivet og selvstændighedskulturen i uddannelses- og forskningssektoren. Det er et problem i dag, at de unge i deres uddannelsesforløb slet ikke bliver præsenteret for de krav, der stilles for at blive selvstændig. De bombarderes med de krav, der skal opfyldes for at få de og de job, men ikke med det, der kræves for at blive selvstændig. Vi ønsker et uddannelsessystem, som animerer den enkelte til at blive selvstændig og gør eleverne opmærksomme på den betydning, de private virksomheder spiller i den samlede samfundsøkonomi. Lige fra folkeskolen over erhvervsuddannelserne og til de videregående uddannelser bør undervisning i start af, drift af, beskatning af og mulige barrierer ved at drive egen virksomhed integreres i undervisningen.

Det er også vores opfattelse, at gode resultater kunne opnås, hvis en større del af den offentligt finansierede forskning blev målrettet virksomhedernes behov, så flere forskningsresultater kunne udmøntes direkte i nye produkter og nye produktgenskaber. Undervisningsministeriet har for nylig udgivet en betænkning med en lang række ideer på området, hvoraf mange kan bruges direkte, og i finansloven for i år har vi også afsat penge til formålet, så det er bare med at få sat arbejdet i gang.

Den anden kategori, man er nødt til at forholde sig til, er de økonomiske og skattemæssige forhold. Det er et meget bredt område, som nødvendiggør, at man vurderer både virksomhedens og personernes incitamenter og muligheder. Det ligger fast, at den økonomiske risiko ved at etablere egen virksomhed er den væsentligste grund til ikke at blive selvstændig i dag. Dette faktum cementeres og bekræftes også i iværksætterrapporten, og derfor er man nødt til at forholde sig til det, uanset om man så kan lide det eller ej. I denne sammenhæng nytter det ikke, at regeringspartierne ikke vil tale om skat.

Der er forfærdelig megen sund fornøft i det synspunkt, at der skal være en gulerod for at få mennesker til at påtage sig ekstra arbejde og ekstra risiko, men denne gulerod mangler i dag. Chancen for gevinst er for lille i forhold til den store risiko, man skal løbe. Som min kollega, hr. Kai Dige Bach, har sagt det: Det svarer til at tage

gevinsten fra lotto og tips og forvente, at folk bliver ved med at spille helt uanfægtet.

Derudover er det på grund af skattetrykket stort set blevet umuligt at spare op til at starte egen virksomhed, så vi kommer altså ikke uden om målrettede skattelettelser. En effektiv sænkning af indkomstskatten vil sandsynligvis være det allermost effektive, men jeg ved godt, det er umuligt at skaffe flertal for i øjeblikket, fordi regeringspartierne har bundet sig til deres skattereform. Men denne skattereform var meget dyr for danske virksomheder. Man væltede milliardomkostninger over på virksomhederne, bl.a. ved at indføre miljøskatter i stedet for at indgå aftaler om at nå de miljømæssige mål uden skatter, og man gjorde den naturlige kapitaltilførsel endnu sværere, f.eks. ved ophævelse af 3-års-reglen og indførelse af aktieavancebeskatning.

Det ville være meget målrettet og kærkomment, om regeringen tog visdommen af nogle af disse snubletråde op til genovervejelse. Vi kommer i hvert fald ikke uden om, at de skattemæssige aspekter skal med, hvis vi seriøst vil forbedre overlevelseschancerne for virksomhederne, lette kapitaladgangen og øge motivationen for at blive selvstændig.

Den tredje kategori er, at der i dag findes en hel række konkurrenceforvridende forhold og barrierer, som unødigt spænder ben for vore private virksomheder, og disse ting skal fjernes eller ændres.

Et af de mest iøjnefaldende eksempler på sådan en konkurrenceforvridning er den lempeelse af kommunalfuldmagten, som regeringen gennemførte sidste år, og som gav kommuner og amter mulighed for at drive erhvervsvirksomhed og starte produktion af alle tænkelige afskygninger. Hermed lagde man op til, at kommuner og amter overtager opgaver, som hidtil er udført af private virksomheder, og mange års bestræbelser for at få udliciteret flere kommunale opgaver er dermed blevet vendt til direkte indlicitering.

Det kan ikke undgås, at mange private virksomheder kommer til at lukke på den konto, og at mange hindres i at opstå. Overmagten er ganske enkelt for stor: Med skatteydernes penge i ryggen kan en kommune til enhver tid udkonkurrere en hvilken som helst privat virksomhed, for kommunen er ikke henvist til markedsvilkårene. Konkurrencen er helt ulige.

Vi var inderligt imod denne lovgivning, fordi den åbnede for kommunernes erhvervsventyr